

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Jany Záviské a JUDr. Petra Indráčka v právní věci žalobce: **KETO s.r.o.** se sídlem Uherské Hradiště, Zelný trh 1249, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce** se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2010 č.j. 2418/1.30/09/14.3, ve věci pokuty,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce CARENA, s.r.o. se sídlem Pod Sídlištěm 1, Brno domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2010 č.j.2418/1.30/09/14.3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 10.11.2009 č.j. 5470/9.21/09/14.3-RZ, kterým správní orgán 1. stupně (dále jen inspektorát) uložil žalobci pokutu ve výši 35.000,- Kč a rozhodl o povinnosti žalobce uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce nezpochybnil v žalobě zjištěné skutkové okolnosti. Naopak pod bodem I. žaloby uvedl, že podřízený správní orgán žalovaného, který ve věci rozhodoval, provedl důkladné dokazování ve věci samé. Na základě zjištěných faktů

žalobce dodal další listinné důkazy, na základě kterých přehodnotil správní orgán své rozhodnutí a snížil také stanovenou pokutu o 15.000,- Kč. Žalobce měl za to, že provedeným dokazováním bylo zjištěno pouze zanedbatelné porušení předpisů. Dle jeho názoru zjištěné porušení zákona tak zdaleka nedosáhlo takové míry, která by odpovídala uvedenému pokutě. Nesouhlasil s výší pokuty. Uvedl též, že není veřejným zájmem v době ekonomické krize ukládat tak vysoké pokuty, neboť i to má následně vliv na negativní finanční bilanci odvolatele a následnou potřebu a faktickou nutnost propouštět své zaměstnance.

Žalobce navrhoval zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 24.8.2010 uvedl, že žalobní námitky obsažené v žalobě ze dne 8.3.2010 jsou de facto obsahově totožné s námitkami uvedenými v odvolání odvolatele-žalobce ze dne 16.11.2009. Žalobce uvádí pouze obecná tvrzení, nijak blíže nekonkretizovaná. Provedenou kontrolou byla u žalobce zjištěna určitá porušení pracovněprávních předpisů, která byla v následném správním řízení kvalifikována jako naplnění skutkových podstat konkrétních správních deliktů na úseku inspekce práce. Přestože žalobce v průběhu správního řízení na prvním stupni předložil doklady, které prokázaly menší závažnost spáchaných deliktů, nevyvrátil jimi vytýkaná porušení zákoníku práce. Zjištěná menší závažnost protiprávního jednání žalobce se odrazila v souladu se zákonem ve snížení uložené sankce. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí. Uvedl, že dle jeho názoru nejde o „vysokou pokutu“, tato zcela odpovídá okolnostem daného případu. Uložená sankce je v souladu s § 2 odst.4 správního řádu i proto, že její výše se nevymyká výším pokut uložených orgány inspekce práce v obdobných případech za obdobná porušení zákoníku práce. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.1.2010 č.j.2418/1.30/09/14.3, jakož i obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, výpisem z obchodního rejstříku. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z úplného výpisu obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Brně, oddíl C, vložka 21067, Krajský soud v Ostravě zjistil, že obchodní firma CARENA, s.r.o, byla vymazána z rejstříku dnem 17.5.2011, obchodní firma byla zapsána pod označením Keto s.r.o. se sídlem Uherské Hradiště, Zelný trh 1249.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Oblastní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj provedl u žalobce kontrolu dodržování jeho povinností vyplývajících z předpisů na úseku pracovněprávních vztahů a poté rozhodl Příkazem ze dne 17.9.2009 sp.zn. SD 131/09 tak, že zaměstnavatel CARENA, s.r.o., se sídlem Brno, Pod Sídlištěm 1 se dopustil při svém podnikání správních deliktů na úseku:

1. pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr konkrétně tím, že v pracovních smlouvách, které uzavřel se zaměstnanci L. O., J.P., R. B., V. K. a R. S. nesjednal místo, případně místa výkonu práce, ve kterých má být práce uvedenými zaměstnanci vykonávána. Tím nesplnil povinnost uloženou mu ust. § 34 odst.1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb.,

2. pracovní doby tím, že nevede u svých zaměstnanců evidenci pracovní doby, práce přesčas, noční práce, doby v době pracovní pohotovosti, případně pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel, ačkoli mu tuto povinnost ukládá § 96 odst.1 písm. a) a b) zákona č. 262/2006 Sb.,

3. dovolené tím, že zaměstnanci M. H. neurčil v roce 2006, 2007 a v roce 2008 čerpání alespoň 4 týdnů dovolené, přestože jeho pracovní poměr k účastníku řízení trval po celý kalendářní rok 2006, 2007 a 2008 a měl na 4 týdny dovolené právo. Obdobně neurčil čerpání alespoň 4 týdnů dovolené v roce 2008 zaměstnanci Tomáši Křížovi.

Za uvedené správní delikty byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč a dále bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Inspektorát se ke zjištěným správním deliktům i k výši pokuty vyjadřoval rozsáhle na str. 2-4 rozhodnutí ze dne 17.9.2009. Přihlédl mj. ke společenské nebezpečnosti správních deliktů (- neurčení čerpání dovolené zaměstnanci, za podmínek stanovených zákoníkem práce, může ve svém důsledku vést až k zániku práva na čerpání této dovolené nebo její části, - nesjednáním místa výkonu práce, jako podstatné náležitosti pracovní smlouvy je zpochybňován obsah pracovního poměru a vznik smlouvy, - nevedením evidence pracovní doby, zaměstnavatel ztěžuje zaměstnancům výkon práva nahlížet do evidence pracovní doby a pořizovat si z ní záznamy, popř. stejnopisy), i poměrům na straně účastníka řízení, který v kontrolovaném období zaměstnával celkem 36 zaměstnanců. Pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozmezí.

Proti Příkazu z 17.9.2009 podala CARENA, s.r.o. odpor.

Přípisem ze dne 19.10.2009, adresovaným Oblastnímu inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj, CARENA, s.r.o. se vyjádřila ke zjištěným vadám tak, že vytčená pochybení byla napravena, došlo k administrativní chybě. Evidence pracovní doby je vedena prostřednictvím počítačové aplikace, kterou společnost využívá. Jisté pochybení lze spatřovat v tom, že vlastní vkládání informací o tom, v kolik daný zaměstnanec přišel do práce a kdy odchází, nechal zaměstnavatel na zaměstnancích. Objevily se případy, kdy evidence nebyla zčásti vyplněna. Zároveň připojila výstup z počítačového programu pro evidenci pracovní doby z 25.8.2009 a dodatky pracovních smluv pracovníků J. P., L. O., V. K., R. B. a R. S.

Oblastní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj rozhodl dne 6.11.2009 sp.zn. SD 42/09 tak, že zaměstnavatel CARENA, s.r.o., se sídlem Brno, Pod Sídlištěm 1 se dopustil při svém podnikání správních deliktů na úseku:

1. pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr konkrétně tím, že v pracovních smlouvách, které uzavřel se zaměstnanci L. O., J. P., R. B., V. K. a R. S. nesjednal místo, případně místa výkonu práce, ve kterých má být

práce uvedenými zaměstnanci vykonávána. Tím nesplnil povinnost uloženou mu ust. § 34 odst.1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb.,
2. pracovní doby tím, že ke dni 9.7.2009 nevedl u svých zaměstnanců evidenci odpracované pracovní doby, práce přesčas, noční práce, doby v době pracovní pohotovosti, případně pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel, ačkoli mu tuto povinnost ukládá § 96 odst.1 písm. a) a b) zákona č. 262/2006 Sb.,
3. dovolené tím, že zaměstnanci M. H. neurčil v roce 2006, 2007 a v roce 2008 čerpání alespoň 4 týdnů dovolené, přestože jeho pracovní poměr k účastníku řízení trval po celý kalendářní rok 2006, 2007 a 2008 a měl na 4 týdny dovolené právo. Obdobně neurčil čerpání alespoň 4 týdnů dovolené v roce 2008 zaměstnanci T. K.

Za uvedené správní delikty byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 35.000,- Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí popsal podrobně průběh předchozího správního řízení, vyjádřil se k námitkám, jak je organizace uvedla dne 19.10.2009. Inspektorát po zhodnocení stávajících i nových důkazních prostředků, po posouzení celé věci neshledal žádné okolnosti, které by zbavovaly účastníka řízení odpovědnosti za kontrolou zjištěné a v příkazu uvedené správní delikty. K deliktu pod bodem 1. uvedl, že ani u jedné z posuzovaných smluv nebylo zjištěno, že by se neuvedení místa výkonu práce podařilo odstranit bezprostředně. Protiprávní stav trval nezanedbatelnou dobu, nejméně v řádu týdnů, někde i měsíců. K deliktu pod bodem 2. uvedl, že vedení evidence pracovní doby je výlučnou povinností zaměstnavatele, nikoliv zaměstnance. K deliktu pod bodem 3. – k převádění čerpání dovolené pracovníků Halaty a Kříže uvedl, že tvrzení organizace o převádění čerpání dovolené do dalšího roku je v rozporu se zjištěnou skutečností. Je povinnosti zaměstnavatele určit zaměstnanci čerpání alespoň 4 týdnů dovolené v kalendářním roce, ve kterém právo na dovolenou vzniklo. Nastanou-li objektivní důvody zákonem předpokládané, zákon připouští možnost "převodu" nevyčerpané části dovolené do dalšího kalendářního roku. Pokud zaměstnavatel zaměstnanci čerpání této dovolené do 31.10. následujícího roku neurčí, pak následující den dochází k nástupu na dovolenou přímo ze zákona. Jestliže zaměstnanec na dovolenou nenastoupí, právo na tuto dovolenou, případně její část, zaniká. Objektivní důvody, pro které je možno nevyčerpanou část dovolené převést do dalšího roku, účastník řízení neprokázal. Inspektorát se v odůvodnění rozhodnutí podrobně zabýval čerpáním dovolené zaměstnanců Halaty a Kříže. Odůvodnil, že za rok 2006, 2007 a 2008 zaměstnanec Halata řádně nečerpal dovolenou, v důsledku čehož právo na čerpání 14 dnů dovolené za rok 2006 zaniklo ke konci roku 2007, dále mu zaniklo právo na nevyčerpaných 14 dnů dovolené za rok 2007. Organizace neurčila čerpání dovolené v délce alespoň 4 týdnů v roce 2008 i zaměstnanci T. K.

Výši pokuty inspektorát odůvodnil tak, že jednak přihlédl ke společenské nebezpečnosti správních deliktů, kterou spatřuje v neplnění povinností na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, na úseku evidence pracovní doby a na úseku dovolené a jednak přihlédl k aktivní snaze k napravení kontrolou vytýkaných nedostatků i k poměrům účastníka řízení, který v kontrolovaném období zaměstnával 36 zaměstnanců. Žalovaný neshledal nepřiměřenou výši této sankce.

Podle § 25 odst.1 zák.č. 251/2005 Sb. 1 právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že poruší stanovené povinnosti při vzniku, změnách, skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti.

Podle odst.2 téhož ustanovení za správní delikt podle odstavce 1 lze uložit pokutu až do výše 300.000,- Kč.

Podle § 28 odst.1, písm. m) téhož zákona právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nevede evidenci pracovní doby, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu,

Podle odst.2 téhož ustanovení za správní delikt podle odstavce 1 písm. m) lze uložit pokutu až do výše 400.000,- Kč.

Podle § 29 odst.1 zákona č. 251/2005 Sb. právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku dovolené tím, že poruší stanovené povinnosti vztahující se k délce dovolené za kalendářní rok, k dovolené za odpracované dny, k dodatkové dovolené nebo další dovolené, čerpání dovolené nebo určení jejího nástupu. Podle odstavce druhého téhož ustanovení za správní delikt podle odstavce 1 lze uložit pokutu až do výše 200.000,- Kč.

Podle § 36 odst.1 při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Správní orgány při určení výše pokuty, která byla určená za více spáchaných deliktů, pečlivě přihlédly ke všem rozhodným okolnostem, včetně toho, že žalobce v průběhu řízení měl snahu kontrolou zjištěné a vytýkané nedostatky napravit.

Žalobce v žalobě připustil, jak uvedl „pouze zanedbatelné“ porušení předpisů. Jako žalobní námitku uvedl, že výše uložené pokuty je zjevně nepřiměřená. Soud vyhodnotil tento žalobní bod jako nedůvodný, zvláště za situace, kdy tuto žalobní námitku nijak konkrétně neodůvodnil. Výše uložené pokuty dle názoru soudu není nepřiměřená, trest musí obsahovat i represivní složku, musí odradit pachatele od opakování jednání. Namítal-li žalobce, že není veřejným zájmem v době ekonomické krize ukládat tak vysoké pokuty, neboť i to má následně vliv na negativní finanční bilanci odvolatele a následnou potřebu a faktickou nutnost propouštět své zaměstnance, pak soud uvádí, že veřejným zájmem je, aby i v době ekonomické krize byly dodržovány zákony. Pokud zaměstnavatelé zákony nedodržují, je nutno postihovat jejich protiprávní jednání a působit na ně s cílem odradit je od dalšího porušování pracovněprávních povinností. Je pravda, že pokuta může za určitých okolností představovat zásah do základního práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to v případě, pokud zasahuje do majetkových poměrů účastníků řízení se značnou intenzitou. Zakotvení minimální výše pokuty do zákona v zásadě sleduje legitimní cíl, neboť umožňuje odlišit závažnost či nebezpečnost těch kterých typů protiprávních jednání. Může se jevit jako určitý prostředek ochrany před eventuální diskriminací, na druhé straně však vede k omezení možnosti správního

orgánu přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu, osobě delikventa a k jeho poměrům. Žalobce netvrdil a z obsahu žaloby nevyplývá, že by stanovená sankce v podobě pokuty mohla mít pro žalobce likvidační charakter.

Za výše uvedených důvodů soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad jeho běžnou činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20. března 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu